

PL 58: PŘÍPADOVÁ STUDIE 2 – VÝPOVĚDI OBĚTI

Vloupání a krádež

Monika se vyjádřila takto:

Nikdy nebude schopná nahradit to, co jí bylo odcizeno, protože to pro ni mělo obrovskou sentimentální hodnotu.

Její děti utrpěly obrovskou emoční újmu, částečně kvůli vloupání přes jejich pokoj a částečně kvůli její reakci na vloupání. Její nejmladší dcera Káťa často mluví o strachu, že ten „zlý pán“ zase vlez oknem, a začala si schovávat hračky, výkresy a další věci do kartonu od bot pod postelí. Obě děti s ní stále častěji vyhledávaly fyzický kontakt, ona sama s nimi už pomalu ztrácela trpělivost, takže se cítila jako špatná matka. Hlavně se bála o Káťu a nevěděla, co si s tím počít. Zdravotní pojišťovna neplatí psychologa u takového „méně závažného případu“ a ona sama si ho nemůže dovolit zaplatit.

Cítí vinu, že na dědictví po babičce nedávala větší pozor. Bolest ze ztráty babičky tak byla ještě více nesnesitelná. Jako by jí někdo vzal babiččino požehnání.

Má vztek, že zrovna když si začala něco budovat, tak si někdo přišel a všechno jí jednoduše zase vzal. Ještě teď, dva roky od té události, má pocit, že nikdy nebude mít nic vlastního.

Její vztah k vlastnímu bytu už není stejný, a tak se přestěhovala. Zase se cítí jako ta kočovnice, jakou byla v dětství. Cítí obrovskou depresi.

Ztratila důvěru – ještě měsíce po té události podezírala všechny lidi na ulici, v nákupním centru, ve vlaku atd., že jí chtějí ublížit a způsobit jí trápení. S novými sousedy zatím nenavázala kontakt a už vůbec ne přátelství.

Její přítel také cítil vinu a vztek a stále častěji se hádali. Svatbu nejprve přesunuli a teď to vypadá, že se asi rozejdou.